

# JOCELYNE

DE TERUGKEER VAN JOCELYNE.

LE RETOUR DE JOCELYNE.

Door

PAR

André Van Artois

## **Voorwoord. Voor Jocelyne.**

Dit boek vertelt geen verzonnen verhaal maar een waar gebeurd verhaal. Het vertelt het leven, en het verlies, van een vrouw die te lang zonder naam heeft gelegen. Een vrouw die verdween uit Hoymille, die drie jaar lang door niemand werd gezocht, en die in Westdorpe werd gevonden zonder dat iemand wist wie ze was. Een vrouw die door stilte werd omringd, door leugens werd overschaduwd, en door de wereld werd vergeten.

Maar dit is ook het verhaal van iets anders. Van onverwachte liefde. Van menselijkheid die geen uitleg nodig heeft. Van twee mensen die haar nooit hebben gekend, maar haar toch nooit hebben losgelaten.

Drie jaar lang verzorgden zij, André en Lilian, het graf van een onbekende vrouw. Niet omdat ze wisten wie ze was. Niet omdat iemand dat hen vroeg. Maar omdat niemand zonder liefde mag liggen. Omdat stilte soms een roep is die je niet kunt negeren. Omdat een naamloos graf ook een hartslag heeft.

Pas later leerden ze haar naam kennen: **Jocelyne Hamilière**. Een naam die nu voor altijd op haar bordje staat. Een naam die zij zullen blijven beschermen zolang ze leven. Een naam die nooit meer zal verdwijnen.

Dit boek is geschreven voor haar. Voor haar familie. Voor iedereen die ooit iemand verloor in stilte. Voor iedereen die weet dat liefde soms ontstaat op de plek waar de wereld wegkeek.

Het is geen boek over de dood. Want Jocelyne komt terug in land van de levenden, dat is haar verhaal. Het is een boek over menselijkheid. Over verbondenheid. Over de kracht van kleine

gebaren en de moed die soms groter zal blijken dan je ooit had gedacht. Leef mee met de terugkeer van Jocelyne.

## Préface. Pour Jocelyne.

Ce livre ne raconte pas une histoire inventée, mais une histoire vraie. Il raconte la vie et la perte, d'une femme qui est restée trop longtemps sans nom. Une femme disparue à Hoymille, que personne n'a recherchée pendant trois ans, et qui a été retrouvée à Westdorpe sans que quiconque sache qui elle était. Une femme entourée de silence, obscurcie par des mensonges, oubliée par le monde.

Mais c'est aussi l'histoire d'autre chose. D'un amour inattendu. D'une humanité qui n'a pas besoin d'explications. De deux personnes qui ne l'ont jamais connue, mais qui ne l'ont pourtant jamais abandonnée.

Pendant trois ans, nous, André et Lilian, avons entretenu la tombe d'une femme inconnue. Non pas parce que nous savions qui elle était. Non pas parce que quelqu'un nous l'avait demandé. Mais parce que personne ne devrait reposer sans amour. Parce que le silence est parfois un appel que l'on ne peut ignorer. Parce qu'une tombe sans nom a, elle aussi, un battement de cœur.

Ce n'est que plus tard que nous avons appris son nom : **Jocelyne Hamilière**. Un nom qui figure désormais pour toujours sur sa plaque. Un nom que nous protégerons tant que nous vivrons. Un nom qui ne disparaîtra plus jamais.

Ce livre est écrit pour elle. Pour sa famille. Pour tous ceux qui ont perdu quelqu'un dans le silence. Pour tous ceux qui savent que l'amour naît parfois à l'endroit où le monde a détourné le regard.

Ce n'est pas un livre sur la mort. C'est un livre sur l'humanité. Sur la connexion entre les êtres. Sur la force des petits gestes qui se révèlent plus grands qu'on ne l'aurait imaginé.

## **DEEL 1. Het leven vóór de stilte.**

### **Hoofdstuk 1. De ochtend waarop alles begon.**

De ochtend hing als een dunne sluier over het dorp Hoymille in het noorden van Frankrijk, een mengeling van stilte en belofte. De zon was nog maar net wakker, haar eerste licht gleed voorzichtig langs de gevels van de oude huizen, alsof ze niet wilde storen. In dat zachte licht liep Jocelyne door de straat, Jocelyne geboren in Hoymille op 23 maart 1962, haar pas licht, haar blik helder, alsof ze de wereld elke dag opnieuw begroette.

Ze droeg haar favoriete jas, die beige, met de kleine rafel aan de linkermouw die ze nooit liet herstellen. "Het hoort bij mij," zei ze altijd. En dat was waar: alles aan haar had een verhaal, zelfs de rafels.

De bakker op de hoek zwaaide naar haar. “Bonjour, Madame Jocelyne,” riep hij, met dat typische Franse accent dat nooit helemaal verdween. Ze glimlachte, een glimlach die niet alleen haar mond maar ook haar ogen raakte. “Bonjour, Pierre. De lucht ruikt naar nieuw brood vandaag.”

« Bonjour, Pierre. L’air sent le pain tout juste sorti du four aujourd’hui. »

Pierre lachte. “De lucht ruikt altijd naar brood, Jocelyne.” “Niet zoals vandaag,” antwoordde ze, en ze tikte even tegen haar slaap, alsof ze een geheim voelde dat anderen niet konden ruiken.

**« Pierre rit. « L’air sent toujours le pain, Jocelyne. » « Pas comme aujourd’hui », répondit-elle en touchant légèrement sa tempe, comme si elle percevait un secret que les autres ne pouvaient pas sentir. »**

Ze liep verder, haar handen diep in haar jaszakken, haar gedachten ergens tussen vroeger en straks. Ze had die manier van kijken, alsof ze door de dingen heen keek, alsof ze in elke steen, elke boom, elke voorbijganger een verhaal zag dat nog geschreven moest worden.

Op het plein bleef ze staan. De fontein kabbelde zacht, het water glinsterde in het ochtendlicht. Ze sloot haar ogen en ademde diep in. “Vandaag wordt een mooie dag,” fluisterde ze. Niet omdat er iets bijzonders gepland stond. Maar omdat zij dat kon schoonheid zien in het gewone, warmte voelen in het alledaagse.

En niemand wist het toen, maar die ochtend... was het begin van alles wat later zou komen. De liefde. De strijd. De stilte. En de nacht zonder morgen.

Maar op dat moment was ze gewoon Jocelyne. Een vrouw met een jas, een glimlach, en een hart dat groter was dan het dorp waarin ze leefde.

## Hoofdstuk 2. Het huis dat haar droeg.

Het huis waarin Jocelyne woonde was geen gewoon huis. Het was een plek die ademde, die zuchtte, die fluisterde wanneer de wind langs de dakpannen streek. Een huis dat verhalen vasthield zoals anderen foto's bewaren. Wie er binnenkwam, voelde het meteen: hier woonde iemand met een hart dat groter was dan de muren.

De voordeur kraakte altijd een beetje, maar nooit op een vervelende manier. Het was een begroeting, een herkenning. Alsof het huis zei: *Ah, daar ben je weer.* Jocelyne hield van dat soort kleine dingen. Ze zei vaak: "Een huis moet niet perfect zijn. Het moet leven." En haar huis leefde.

In de woonkamer stond een oude houten kast, donkerbruin, met een sierlijke rand die ooit door haar vader met de hand was uitgesneden. Ze streek er elke ochtend even overheen, alsof ze hem daarmee opnieuw begroette. In die kast lagen brieven, echte brieven, geschreven met pen en papier, sommige al tientallen jaren oud. Ze had ze nooit weggegooid. "Je gooit geen stemmen weg," zei ze altijd.

Op de vensterbank stonden drie planten. Niet vier, niet twee — altijd drie. Een kleine gewoonte die niemand ooit begreep, behalve zij. De middelste plant was haar favoriet: een kleine groene klimop die zich koppig vastklampte aan het leven, zelfs

wanneer de winter streng was. “Die plant is zoals ik,” zei ze eens lachend. “Ik klim overal doorheen.”

De keuken rook altijd naar iets warms. Soms naar koffie, soms naar soep, soms naar brood dat ze zelf bakte wanneer ze vond dat de wereld te snel ging. Dan kneedde ze het deeg langzaam, alsof ze daarmee de tijd zelf tot rust bracht.

Aan de muur hing een foto van haar moeder. Een zwart-witportret, zacht en tijdloos. Jocelyne keek er vaak naar, vooral 's ochtends. “Ze was streng,” zei ze dan, “maar ze hield van mij op een manier die je alleen voelt wanneer je ouder wordt.” En soms, heel soms, leek het alsof de vrouw op de foto terugkeek.

Het huis droeg haar herinneringen, haar dromen, haar kleine rituelen. Maar het droeg ook iets anders. Iets dat nog niet zichtbaar was. Iets dat zich stilletjes in de hoeken nestelde, als een schaduw die wachtte op het juiste moment.

Op die ochtend, dezelfde ochtend waarop ze door het dorp liep met haar beige jas, stond ze midden in de woonkamer en keek rond. Ze glimlachte. “Vandaag voelt anders,” fluisterde ze.

En het huis, dat oude, warme, levende huis... fluisterde terug.

### **Hoofdstuk 3. De stemmen van het verleden.**

In de achterkamer van Jocelyne's huis stond een kleine houten tafel, oud en licht kromgetrokken door de jaren. Het was geen bijzondere tafel voor wie er zomaar naar keek, maar voor haar was het een altaar van herinneringen. Hier schreef ze, hier dacht ze, hier luisterde ze naar de stemmen van vroeger.

Op die tafel lag een doos. Een eenvoudige kartonnen doos, omwikkeld met een lint dat ooit rood was maar nu meer leek op een zachte roestkleur. Ze opende die doos niet elke dag. Soms bleef ze maanden dicht. Maar op sommige ochtenden, zoals deze, voelde ze dat het tijd was.

Ze ging zitten, haar handen rustend op het deksel. “Je moet dingen niet te vaak aanraken,” zei ze eens. “Herinneringen moeten kunnen ademen.” Maar vandaag ademde zij mee.

Ze tilde het deksel op. Brieven. Foto's. Een klein notitieboekje met een gebroken rug. Een zakdoek met haar initialen erop, ooit gekregen van haar moeder. En een sleutel waarvan niemand nog wist wat hij opende.

Ze pakte een foto. Een oude, vergeelde foto van een meisje dat lachte alsof de wereld geen randen had. Haar vlechten hingen slordig langs haar gezicht, haar knieën waren geschaafd, haar ogen straalden. “Dat was ik,” fluisterde ze. Niet met trots. Niet met verdriet. Maar met een soort zachte verwondering, alsof ze zich afvroeg hoe dat meisje ooit was uitgegroeid tot de vrouw die ze nu was.

Ze legde de foto neer en nam een brief. De envelop was dun, bijna doorzichtig. Ze kende de inhoud uit haar hoofd, maar toch las ze hem opnieuw.

**Ma chère Jocelyne,**

**Tu sais que je ne suis pas doué avec les mots, mais j'essaie quand même. Tu es différente des autres. Tu vois des choses que les autres ne voient pas. Tu entends des choses que les**



**autres n'entendent pas. Garde cela. Ne laisse personne te l'enlever. A.**

*Mijn lieve Joycelyne,*

*Je weet dat ik niet goed ben in woorden, maar ik probeer het toch. Je bent anders dan de rest. Je ziet dingen die anderen niet zien. Je hoort dingen die anderen niet horen. Bewaar dat. Laat niemand het van je afnemen. A.*

Ze glimlachte. A. Een naam die ze nooit volledig uitsprak. Een verhaal dat nooit volledig verteld werd. Sommige herinneringen zijn niet bedoeld voor iedereen.

Ze legde de brief terug en sloot haar ogen. De kamer voelde warm, alsof de muren haar omhelsden. Ze hoorde het zachte tikken van de klok in de gang, het ritme van een huis dat al decennia met haar meeleefde.

En toen gebeurde het. Heel subtiel. Een flits van iets dat ze niet kon plaatsen. Een gedachte die niet van haar leek. Een schaduw die niet bij het licht paste.

Ze opende haar ogen en keek om zich heen. Alles was hetzelfde. En toch... iets was anders.

Ze legde haar handen op de doos en fluisterde: "Het verleden spreekt vandaag harder dan anders."

Ze wist niet waarom. Ze wist niet wat het betekende. Maar ze voelde het. Maar wist nog niet wat het was.

" Elle ne savait pas pourquoi. Elle ne savait pas ce que cela signifiait. Mais elle le sentait. Sans savoir encore ce que c'était."

## Hoofdstuk 4. De wandeling naar het licht.

Elke middag, wanneer de zon haar hoogste punt voorbij was en het dorp in een zachte gouden gloed werd gedompeld, maakte Jocelyne haar wandeling. Niet omdat ze ergens moest zijn. Niet omdat iemand op haar wachtte. Maar omdat wandelen voor haar een manier was om de wereld te begrijpen, stap voor stap, adem na adem.

Ze sloot de deur achter zich, draaide de sleutel langzaam om, alsof ze het huis beloofde dat ze terug zou komen. Dan liep ze het pad af, haar hand even glijdend langs de klimop die zich koppig tegen de muur omhoog werkte. “Je groeit goed,” zei ze soms tegen de plant. Alsof de plant luisterde. Misschien deed hij dat ook.

De straat lag er rustig bij. Een kat lag languit op een vensterbank, de ogen halfgesloten, de staart wiegend in een ritme dat alleen katten begrijpen. Jocelyne glimlachte naar het dier. “Je hebt het beter begrepen dan wij,” fluisterde ze. De kat opende één oog, keek haar aan, en sloot het weer. Een gesprek zonder woorden.

Ze liep verder, richting het kleine park aan de rand van het dorp. Het was geen groot park, een paar bomen, een kronkelend pad, een bankje dat altijd een beetje scheef stond. Maar voor haar was het een heiligdom. Hier kwam ze om te denken. Om te voelen. Om te luisteren naar dingen die anderen niet hoorden.

Ze ging zitten op het bankje. De zon viel door de bladeren heen en tekende dansende patronen op de grond. Ze legde haar handen in haar schoot en keek naar de lucht. "Het licht is anders vandaag," zei ze zacht. Ze wist niet waarom ze dat zei. Maar ze voelde het.

Een zacht briesje streek langs haar gezicht. Ze sloot haar ogen. En toen gebeurde het opnieuw, datzelfde subtiele gevoel dat ze eerder die ochtend had gehad. Een soort fluistering, niet in woorden, maar in aanwezigheid. Alsof iemand naast haar zat. Iemand die ze niet kon zien.

Ze opende haar ogen en keek om zich heen. Niemand. Alleen het park, de bomen, het licht.

Maar het gevoel bleef.

Ze ademde diep in. "Als je iets wilt zeggen," fluisterde ze, "zeg het dan zacht."

Het park antwoordde niet. Maar de stilte voelde voller dan normaal. Alsof er iets in de lucht hing dat nog geen naam had.

Ze stond op, streek haar jas glad en begon terug te wandelen. Haar pas was rustig, maar haar gedachten waren dat niet. Er was iets in haar wereld gekomen. Iets kleins. Iets dat nog geen vorm had. Maar het was er.

En Jocelyne voelde het.

" Et Jocelyne le sentit."

## Hoofdstuk 5. De brief die nooit verstuurd werd.

In de late namiddag, wanneer het licht zacht werd en de schaduwen langer, zat Jocelyne vaak aan haar kleine schrijftafel bij het raam. Het was een plek waar ze zich veilig voelde, een plek waar woorden vanzelf kwamen, alsof ze niet geschreven maar gevonden werden.

Die dag lag er een vel papier voor haar. Wit, onbeschreven, maar niet leeg. Ze keek ernaar alsof het haar aankeek.

Ze pakte haar pen, een oude vulpen met een kleine kras op de dop en hield hem even boven het papier. “Je moet niet schrijven wanneer je niets te zeggen hebt,” zei ze eens. Maar vandaag had ze iets te zeggen. Ze wist alleen nog niet wat.

Ze ademde diep in, keek naar buiten, naar de straat die langzaam in de avond gleed. De lucht kleurde zachtroze, alsof de dag zich verontschuldigde dat hij bijna voorbij was.

En toen begon ze te schrijven.

*Ma chère...*

Ze stopte. Het woord hing in de lucht, alsof het niet wist waar het naartoe moest.

Ze keek naar haar hand, naar de pen, naar het papier. “Waarom begin ik zo?” fluisterde ze. Ze wist het antwoord. Maar ze sprak het niet uit.

*Ik weet niet waarom ik vandaag aan je denk. Misschien omdat de lucht anders ruikt. Misschien omdat het huis stiller is dan*

*normaal. Misschien omdat sommige herinneringen niet verdwijnen, zelfs niet wanneer je ze zachtjes weglegt.*

« Elle continua d'écrire. »

« Je ne sais pas pourquoi je pense à toi aujourd'hui. Peut-être parce que l'air a une odeur différente. Peut-être parce que la maison est plus silencieuse que d'habitude. Peut-être parce que certains souvenirs ne disparaissent pas, même quand on les dépose doucement. »

Ze legde de pen neer en sloot haar ogen. De kamer voelde warm, maar haar gedachten waren koel, helder, scherp. Ze dacht aan A. Aan de brieven. Aan de woorden die nooit uitgesproken waren. Aan de stilte die soms luider was dan stemmen.

Ze pakte de pen opnieuw.

*Je zei ooit dat ik dingen zie die anderen niet zien. Vandaag zie ik iets dat ik niet begrijp. Een schaduw die niet bij het licht hoort. Een fluistering die niet van mij is. Ik weet niet of ik bang moet zijn, of dankbaar.*

**Elle reprit le stylo. Tu m'as dit un jour que je vois des choses que les autres ne voient pas. Aujourd'hui, je vois quelque chose que je ne comprends pas. Une ombre qui n'appartient pas à la lumière. Un murmure qui ne vient pas de moi. Je ne sais pas si je dois avoir peur, ou être reconnaissante.**

Ze stopte opnieuw. Haar hand trilde licht. Niet van angst. Van herkenning.

Ze keek naar de brief. Naar de woorden die ze geschreven had. Naar de zinnen die nog geen einde hadden.

Toen vouwde ze het papier langzaam dubbel. Heel langzaam.  
Alsof ze een kwetsbaar geheim dichtvouwde.

Ze legde de brief in de doos met het roestkleurige lint. Niet bij de  
verstuurde brieven. Maar bij de brieven die nooit een bestemming  
kregen.

Ze fluisterde: “Misschien is dit genoeg.”

En de kamer, de tafel, het huis... bleven stil. Maar het was geen  
gewone stilte. Het was een stilte die iets vasthield. Iets dat nog  
moest komen.

Elle s’arrêta de nouveau. Sa main tremblait légèrement. Pas de  
peur. De reconnaissance.

Elle regarda la lettre. Les mots qu’elle avait écrits. Les phrases  
qui n’avaient pas encore trouvé leur fin.

Puis elle plia le papier lentement. Très lentement. Comme si elle  
refermait un secret fragile.

Elle déposa la lettre dans la boîte au ruban couleur rouille. Pas  
avec les lettres envoyées. Mais avec celles qui n’avaient jamais  
trouvé de destination.

Elle murmura : « Peut-être que cela suffit. »

Et la chambre, la table, la maison... restèrent silencieuses. Mais  
ce n’était pas un silence ordinaire. C’était un silence qui retenait  
quelque chose. Quelque chose qui devait encore venir.

## Hoofdstuk 6. De ontmoeting aan de rivier.

De rivier lag als een zilveren lint door het landschap, rustig, breed, en altijd in beweging. Het was een plek waar Jocelyne graag kwam wanneer haar gedachten te luid waren of juist te stil. De rivier sprak niet, maar ze luisterde. En dat was soms genoeg.

Die namiddag liep ze het smalle pad af dat naar het water leidde. De lucht was helder, de wind zacht, en de geur van nat gras hing als een herinnering in de lucht. Ze hield van dit soort dagen, dagen waarop de wereld leek te fluisteren dat alles nog mogelijk was.

Aan de oever stond een man. Niet jong, niet oud. Met een houding die tegelijk stevig en breekbaar was. Hij keek naar het water alsof hij er een antwoord in zocht.

Jocelyne bleef even staan. Ze kende hem niet. Maar iets aan hem voelde vertrouwd, alsof hij niet nieuw was in haar leven, maar alleen vergeten.

« Jocelyne s'arrêta un instant. Elle ne le connaissait pas. Mais quelque chose en lui lui semblait familier, comme s'il n'était pas nouveau dans sa vie, seulement oublié. »

Ze liep dichterbij. De man draaide zich om. Zijn ogen waren donker, maar niet zwaar. Eerder alsof ze te veel hadden gezien en toch bleven openstaan.

“Mooi hier,” zei Jocelyne zacht.

Hij knikte. “Het water vergeet niets,” antwoordde hij. Zijn stem was laag, warm, en droeg een zweem van melancholie.

Ze keek naar de rivier. “Misschien is dat waarom ik hier kom.”

Hij glimlachte, een kleine glimlach die niet helemaal af was. “Of omdat jij dingen ziet die anderen niet zien.”

Ze verstijfde even. Die woorden. Diezelfde woorden die ooit in een brief stonden. Diezelfde woorden die ze die ochtend had gelezen.

Ze keek hem aan. “Hoe weet je dat?”

Hij haalde zijn schouders op. “Je straalt het uit.”

Ze wilde iets zeggen, maar haar stem bleef hangen tussen adem en stilte. De man keek weer naar het water, alsof het gesprek niet abrupt maar vanzelf was gestopt.

“Je komt hier vaak,” zei hij. Het was geen vraag. Het was een constatering.

“Ja,” antwoordde ze. “En jij?”

“Alleen wanneer ik moet nadenken.”

Ze knikte. “En moet je vandaag nadenken?”

Hij keek haar aan. Lang. Zacht. Met een blik die iets in haar raakte dat ze niet kende.

“Vandaag moet ik herinneren,” zei hij.

Ze voelde een rilling langs haar armen. Niet van kou. Van herkenning.

“Herinneren wat?” vroeg ze, haar stem bijna fluisterend.

Hij keek naar de rivier. “Dat sommige ontmoetingen geen toeval zijn.”



Ze wilde iets zeggen, maar hij draaide zich al om. Hij liep het pad op, langzaam, alsof hij niet weg wilde maar wel moest.

Jocelyne bleef achter. Ze keek naar het water, naar de lucht, naar het pad waar hij verdwenen was.

En toen voelde ze het opnieuw. Datzelfde subtiele, ongrijpbare gevoel. Een fluistering zonder woorden. Een aanwezigheid zonder vorm.

Ze ademde diep in. “Vandaag voelt anders,” zei ze.

En de rivier, die nooit sprak maar altijd luisterde... stroomde verder. Alsof ze wist dat dit nog maar het begin was.

« Et la rivière, qui ne parlait jamais mais écoutait toujours... continua de couler. Comme si elle savait que ce n'était que le début. »

## **Hoofdstuk 7. De avond van het zachte onbehagen.**

De avond viel langzaam over het dorp, als een deken die met zorg werd neergelegd. De lucht kleurde diep oranje, de schaduwen werden langer, en de stilte kreeg een andere toon, niet leeg, maar vol verwachting. Jocelyne stond bij het raam van haar woonkamer en keek naar buiten, naar de straat die zich vulde met het zachte licht van de ondergaande zon.

Ze hield van avonden. Avonden waren eerlijk. Ze verstopten niets, ze verzachtten alleen.

Maar deze avond voelde anders.

Ze kon het niet precies benoemen. Het was geen angst. Geen verdriet. Geen onrust. Maar een soort zacht onbehagen, alsof er iets in haar wereld verschoven was zonder dat ze het had aangeraakt.

Ze liep naar de keuken en zette water op voor thee. De ketel floot zoals altijd, maar het geluid leek scherper, alsof het haar aandacht wilde trekken. Ze schonk de thee in haar favoriete kop, die met het kleine barstje aan de rand, en ging aan tafel zitten.

De kamer was warm. Het huis ademde zoals het altijd deed. Maar toch...

Ze keek naar de doos met het roestkleurige lint, die nog steeds op de tafel lag. Ze had hem niet teruggezet in de kast. Dat was vreemd. Ze was iemand van rituelen, van orde, van kleine gewoontes die haar houvast gaven. Maar vandaag had ze de doos laten liggen, alsof hij nog niet klaar was om gesloten te worden.

Ze nam een slok thee. De smaak was hetzelfde. Maar het gevoel niet.

Ze stond op en liep naar de woonkamer. De klok tikte zacht, maar het ritme leek trager dan normaal. Ze legde haar hand op de houten kast van haar vader. "Papa," fluisterde ze, "wat voel ik toch?"

Het huis antwoordde niet. Maar de stilte was opnieuw voller dan normaal.

Ze ging zitten in haar oude fauteuil, de stoel die precies naar haar lichaam gevormd was door de jaren heen. Ze trok haar benen op en sloot haar ogen. En toen gebeurde het.

Een beeld. Heel kort. Heel klein. Maar duidelijk.

Een deur. Een deur die op een kier stond. En achter die deur... licht. Zacht licht. Warm licht. Maar ook onbekend licht.

Ze opende haar ogen abrupt. Haar hart klopte sneller dan normaal.

“Wat was dat?” fluisterde ze.

Ze keek om zich heen. Alles was hetzelfde. En toch... dat beeld bleef hangen, als een echo die niet wilde verdwijnen.

Ze stond op, liep naar het raam en keek naar buiten. De straat was leeg. De lucht was bijna donker. Een enkele lantaarnpaal flikkerde, alsof hij twijfelde of hij moest branden.

Jocelyne legde haar hand tegen het glas. “Er is iets onderweg,” zei ze zacht.

Ze wist niet wat. Ze wist niet wanneer. Maar ze voelde het gewoon.

## **Hoofdstuk 8. Het geluid dat niemand hoorde.**

De volgende ochtend begon zoals alle ochtenden begonnen: met het zachte licht dat door de gordijnen viel, met de geur van koffie die zich door het huis verspreidde, met de rustige cadans van een vrouw die haar rituelen koesterde. Maar toch... er hing iets in de lucht dat niet bij de routine hoorde.

Jocelyne stond in de keuken en roerde langzaam in haar kop koffie. Ze keek naar het oppervlak van de vloeistof, alsof ze daarin iets kon lezen. De stilte in het huis was niet leeg. Ze was gevuld met een soort spanning die ze niet kon benoemen.

Toen hoorde ze het.

Heel zacht. Heel kort. Een geluid dat niet bij het huis hoorde.

Het was geen tik, geen kraak, geen windvlaag. Het was... iets anders. Een soort fluistering, maar niet van een stem. Eerder een trilling. Een vibratie die door de muren leek te gaan.

Ze zette haar kop neer en bleef roerloos staan. Het geluid was al weg. Maar het gevoel bleef.

Ze liep naar de woonkamer en legde haar hand op de houten kast van haar vader. “Heb jij dat gehoord?” fluisterde ze. De kast antwoordde niet. Maar de stilte leek opnieuw voller dan normaal.

Ze ging zitten in haar fauteuil, trok haar benen op en luisterde. Niets. Geen geluid. Geen fluistering. Geen trilling.

Maar toch...

Ze stond op en liep naar de gang. De klok tikte zoals altijd, maar het ritme leek net een fractie te snel. Ze legde haar hand op de muur. Warm. Te warm.

“Wat gebeurt hier?” zei ze zacht.

Ze liep naar de achterkamer, naar de tafel met de doos. De doos lag er nog steeds, het roestkleurige lint lichtjes verschoven, alsof iemand eraan had gezeten. Ze wist dat ze hem gisteren netjes had neergelegd. Ze wist dat ze hem niet had aangeraakt.

Ze ging zitten en keek naar de doos. “Als je iets wilt zeggen,” fluisterde ze, “zeg het dan duidelijk.”

En toen gebeurde het opnieuw.

Een geluid. Heel zacht. Heel kort. Maar dit keer wist ze dat ze het niet verzon.

Het kwam van achter de deur van de gangkast. Een kast die ze bijna nooit opende. Een kast waar niets lag dat geluid kon maken.

Ze stond op, liep naar de deur en legde haar hand op de klink. Haar hart klopte sneller. Niet van angst. Van verwachting.

Ze opende de deur.

Niets. Alleen oude jassen, een doos met kerstspullen, een paar vergeten schoenen.

Maar de lucht in de kast voelde anders. Zwaarder. Dikker. Alsof er net iets was geweest dat nu weg was.

Ze sloot de deur langzaam. Heel langzaam. Alsof ze iets niet wilde storen.

“Er is iets in dit huis,” fluisterde ze.

Ze kon het alleen nog geen naam geven.

Ze ademde diep in. “Als je iets wilt zeggen,” fluisterde ze, “zeg het dan zacht.”

Het park antwoordde niet. Maar de stilte voelde voller dan normaal. Alsof er iets in de lucht hing dat nog geen naam had.

Ze stond op, streek haar jas glad en begon terug te wandelen. Haar pas was rustig, maar haar gedachten waren dat niet. Er was iets in haar wereld gekomen. Iets kleins. Iets dat nog geen vorm had. Maar het was er.

## **Hoofdstuk 8. Het geluid dat niemand hoorde.**

De volgende ochtend begon zoals alle ochtenden begonnen: met het zachte licht dat door de gordijnen viel, met de geur van koffie die zich door het huis verspreidde, met de rustige cadans van een vrouw die haar rituelen koesterde. Maar toch... er hing iets in de lucht dat niet bij de routine hoorde.

Jocelyne stond in de keuken en roerde langzaam in haar kop koffie. Ze keek naar het oppervlak van de vloeistof, alsof ze daarin iets kon lezen. De stilte in het huis was niet leeg. Ze was gevuld met een soort spanning die ze niet kon benoemen.

Toen hoorde ze het.

Heel zacht. Heel kort. Een geluid dat niet bij het huis hoorde.

Het was geen tik, geen kraak, geen windvlaag. Het was... iets anders. Een soort fluistering, maar niet van een stem. Eerder een trilling. Een vibratie die door de muren leek te gaan.